

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

fremtid, må man vel regne med, at Grønland bliver en del af det danske rige, så at der ikke behøves en særlig erklæring. Jeg vil ikke have noget imod at drøfte i et udvalg, hvorledes man bør afgøre dette spørgsmål.

Med beklagelse af, at vi ikke har været blandt de allerførste, der ratificerede konventionen, og er kommet 1 år efter Sverige og Norge, udtaler jeg på mit partis vegne tilslutning til, at det sker nu uden noget forbehold, således at for det første vor lovgivning og praksis bringes helt i overensstemmelse med konventionens bestemmelser, og at vi også tillader enkeltpersoner at indklage deres sag for den fælleseuropæiske kommission.

Også jeg ville sætte megen pris på, at Danmark bliver blandt de første, som afgiver erklæring om at ville underkaste sig den fælleseuropæiske domstols afgørelser, så de bliver bindende, og vi bør under alle omstændigheder være blandt de 8, som er nødvendige, for at domstolen kan blive oprettet.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at komme med nogle bemærkninger om Europarådets virksomhed, dets muligheder og den idé, der ligger bag dets dannelse. Europarådet møder altfor megen kulde, ligegyldighed og uvidenhed. Jeg er derfor glad for, at vi i dag her i tinget har anledning til at beskæftige os med Europarådet.

Formålet med dets dannelse er efter statutterne at skabe en nærmere forening mellem dets medlemmer på forskellige områder, økonomisk, socialt, kulturelt, lovgivningsmæssigt og administrativt, samt at fremme menneskerettigheder og fundamentale frihedsrettigheder. Der var således ikke tale om at skabe en føderation af disse stater, men tanken bag dannelsen var dog den, som gennem tiderne er kommet frem, og som navnlig efter de sidste to verdenskrige har vundet tilslutning, nemlig at skabe Europas forenede stater, således at Europa i lighed med De Forenede Stater i Amerika kunne blive et marked med fri bevægelighed for varer og mennesker, med fælles udenrigs- og militærpolitik og med særlige lovområder for de enkelte stater. Derigennem skulle Europa kunne vinde større økonomisk og anden styrke og få større indflydelse i verdenspolitikken.

Efter min mening er tiden løbet fra de snævre landegrænser. Vi må af al vor kraft udnytte enhver mulighed for, at samarbejdet mellem Nordens jævnbyrdige lande kan udbygges således, at der virkelig bliver tale om en føderation. Her er den åndelige og materielle baggrund derfor, og vi må håbe, at Det nordiske Råd kan hjælpe os frem ad den vej inden altfor længe.

Også realiseringen af tanken om Europas forenede stater ville jeg se som et gode, men muligheden derfor ligger så langt borte, at den næsten ikke er til at øjne i dag. En sådan dannelse kræver et helt Europa og ikke det delte, vi opererer med. Da Europarådet blev oprettet for 3—4 år siden, var der kun mulighed for at søge at skabe en nærmere samling af det vestlige Europa, og sandt at sige virkede det stimulerende på dannelsen, at Vesteuropa følte sig truet østfra — det er det sørgelige ved menneskene, at der ofte skal en trusel udefra til, for at man kan få begyndt på noget, der i sig selv er godt, men denne trusel kan lede det ind på en bane, der er imod selve grundideen.

Under de forhold, der eksisterede i 1949, med spændingen mellem vest og øst og med Atlantpagten som beskæftigende sig med det militære forsvar for en række af de vesteuropæiske lande, var der meget begrænsede muligheder for en unionsdannelse, og Europarådet blev derfor startet kun som rådgivende og kun for at søge at skabe en nærmere forening på ikke-militære områder. Det var et forsøg.

Dommen over forsøget har ofte været hård, den har været for hård. Myndighed havde Europarådet ikke. På de økonomiske områder var det Marshallorganisationen, der havde myndigheden med økonomiske midler fra De Forenede Stater i ryggen, det var den, der kunne forcere liberaliseringen. Så var der England, om hvilket man havde håbet — vel særligt, fordi Churchill havde været primus motor med hensyn til at få skabt et udgangspunkt for en enhedsdannelse i Europa efter sidste krig —, at det ville gå mere positivt ind i arbejdet. Det forblev reserveret, særlig på grund af sine commonwealth-interesser. England ville ikke på noget område opgive noget af sin selvbestemmelsesret; end ikke hvor det drejede sig om menneskerettighederne, ville det bøje sig for en international domstols